

ELS DANSAIRES D'ARBÚCIES I EL CÀSTIG ETERN

L'any 1890, Víctor Balaguer, un escriptor i polític català, va fer una estada a la vila d'Arbúcies. Va arribar al poble endut pels encants del Montseny, i el neguit, com tot bon escriptor romàntic, de recollir amb la ploma les meravelles del camí. El fruit d'aquell viatge va ser *Al pie de la encina*, el llibre on recull algunes de les històries més populars d'aquesta banda del Montseny. La història que segueix a continuació és una lliure invenció d'una de les seves estades a la vila i emmarca la llegenda de "Els dansaires d'Arbúcies" que Balaguer recull en aquest llibre.

Víctor Balaguer s'allotjava a la casa pairal de Can Blanc, una gran finca situada just a l'entrada del poble, entre el riu, els camps i el tragí dels jornalers. Un diumenge, l'escriptor va agafar el bastó i va enfilat riera amunt, en direcció al poble, amb ganes de conèixer la plaça de la Vila i qui sap si alguna història. Carrer Camprodon amunt, va enfilat el carrer de la Costa i en arribar a la plaça de la Vila va quedar bocabadat. La plaça era plena a vessar de gent, de parades de mercat, de cistells, de gallines, de nens i de pagesos mudats. El brogit de la gent arribava fins al cim del campanar i més lluny encara arribava la música de la cobla, que tocava sense parar des del costat de l'església.

Va sentir que sonava el flabiol i el tamborí, i es va quedar prop de les voltes del porxo de la plaça per veure com la gent començava a ballar la sardana. Entre aquella gent hi havia masovers i masoveres vinguts de pagès, pubilles, hereus i fins i tot veïns de Breda, Hostalric i Sant Feliu de Buixalleu.

Mentre s'ho mirava, se li va acostar un vell amic: "La gent en diu *els serafins del Montseny* dels músics de la cobla". "Doncs, no s'equivoquen, perquè d'agudeses i gràcia no els en falta", va assenyalar Víctor Balaguer. L'amic li preguntà si coneixia la història dels dansaires d'Arbúcies i en veure que el foraster desconeixia la llegenda la hi va explicar.

"Resulta que un diumenge, ja molt llunyà, era cap al tard i la plaça encara era plena de mossos i mosses ballant sardanes sense parar. Era tant l'entusiasme dels dansaires que no van ni adonar-se que les campanes repicaven i que les portes de l'església s'obrien per deixar sortir la processó encapçalada pel vicari. Va passar la processó amb pas solemne i els dansaires dansa que dansaràs i la cobla toca que tocaràs, sense ni fixar-s'hi. Va ser llavors, quan segurament com a càstig a tanta irreverència, la terra es va obrir per empassar-se músics, dansaires i tant com hi havia. Diuen que des de llavors, cada any, aquell mateix diumenge, qui passa a deshora per la plaça pot sentir el so del flabiol i el tamborí i un cor de veus que canta:

Cansada estic, cansada,
cansada de ballar...
I haig de ballar sempre,
fins que el món finarà!"

Víctor Balaguer, enamorat de la història i la plaça en dia de ball i mercat, va recollir a *Al pie de la encina* perquè avui encara puguem contar-la.